

Alkotmánybíróság

Budapest,
Donáti utca 35 – 45.
1015

Bírósági hivatkozási szám:
Tapolcai Járásbíróság 2.B.231/2020.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/03605-0/2021	
Érkezett: 2021. SZEPT. 20.	
Példány: 1	kezelőiroda:
Melléklet: 5 db	<i>[Handwritten signature]</i>

TAPOLCAI JÁRÁSBÍRÓSÁG

Érkezett: 2021. SZEPT. 03.

Érk.módja: személyesen / postán
kézbesítő / gyűjtőládában / e-mailen / faxon

Ügyiratszám: 2.B.231/2020

Példány: Melléklet:

Tisztelt Alkotmánybíróság!

(Az Abtv. 53. § (2) bekezdése alapján az ügyben első fokon eljáró Tapolcai Járásbíróság útján)

Alulírott, Szakonyi Balázs

mint indítványozó – A/1 szám alatt csatolt ügyvédi meghatalmazással igazolt jogi képviselőm, Dr. Csóka Velmira Ügyvédi Iroda

útján – rágalmozás és becsületsértés vétsége miatt folyamatban volt eljárásban a Győri Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság Bhar.III.29/2021/4. számú – 2021. június 22. napján kézhez vett - határozata ellen törvényes határidőn belül

alkotmányjogi panasszal

élek; az alábbiak szerint:

Kifejezett kérelem:

1. Kérem, hogy az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (3) bekezdés b) pontja alapján a (2) bekezdés d) pontjában foglalt hatáskörében – a Tapolcai Járásbíróság 2.B.231/2020/8/II. számú elsőfokú ítéletére és a Veszprémi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 3.Bf.694/2020/6/1. számú másodfokú ítéletére kiterjedő hatállyal - semmisítse meg a Győri Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság Bhar.III.29/2021/4. számú Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést.
2. Kérem, hogy az Abtv. 53. § (4) bekezdése, illetve a Be. 665. § (1) bekezdése alapján a Tapolcai Járásbíróság a jogerős ügydöntő határozatban alkalmazott intézkedés végrehajtását, illetve a jogerős ügydöntő határozatban foglaltak teljesítését az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig függeszse fel.
3. Másodlagosan kérem, hogy az Alkotmánybíróság az Abtv. 61. § (1) bekezdés a) - c) pontjai alapján a kifogásolt döntés végrehajtásának felfüggesztésére hívja fel a Tapolcai Járásbíróságot.
4. Kérem az Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 57. § (3) bekezdése alapján az ügygel összefüggésben keletkezett iratanyag megküldése céljából keresse meg a Tapolcai Járásbíróságot.

Az Abtv. 52. § (5) bekezdése és 68. §-a alapján tájékoztatjuk a t. Alkotmánybíróságot, hogy az alkotmányjogi panasz eljárásban a személyes adataimnak a t. Alkotmánybíróság általi kezeléséhez hozzájárulok. Kijelentem továbbá, hogy az indítványomban szereplő személyes adataim, valamint az indítványom nyilvánosságra hozatalához nem járulok hozzá.

a) Alaptörvényi, illetve törvényi rendelkezés, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására:

Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja az egyedi ügyben alkalmazott jogszabálynak az Alaptörvénnyel való összhangját, d) pontja szerint alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját.

Az Alaptörvény 24. cikk (3) bekezdés b) pontja szerint az Alkotmánybíróság a (2) bekezdés d) pontjában foglalt hatáskörében megsemmisíti az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést.

Az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontja szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti.

A 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozat - az Alkotmánybíróság ügyrendjéről - 32. § (2) bekezdés c) pontja szerint az Abtv. 27. §-a alkalmazásában az ügy érdemében hozott, vagy a bírósági eljárást befejező döntésnek minősül és alkotmányjogi panasszal megtámadható.

Az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, további jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

A Be. 650. § (1) bekezdése alapján nincs helye felülvizsgálatnak a büntető anyagi jog szabályainak megsértése miatt a harmadfokú bíróság jogerős ügydöntő határozatának rendelkezése, illetve része ellen, vagyis az indítványozó számára a Kúria előtt rendkívüli jogorvoslat igénybevételére nincs jogi lehetőség.

b) Alaptörvényi, illetve törvényi rendelkezést, amely az indítványozó jogosultságát megalapozza:

Az indítványozó rágalmozás vétsége miatt az első-, a másod-, és a harmadfokú büntetőbírósági eljárásban vádlott volt. A harmadfokú bíróság jogerős döntése szerint az indítványozó rágalmozás vétségének elkövetésében bűnösnek mondta ki, és vele szemben intézkedést alkalmazott, próbára bocsátotta. A próbára bocsátás tartamát 1 (egy) évben határozta meg, továbbá kötelezte 10.000-Ft. le nem rótt első-és másodfokú eljárási illeték megfizetésére.

Az Abtv. 27. § (2) bekezdése szerint jogállásától függetlenül érintettnek minősül az a személy vagy szervezet,

a) aki (amely) a bíróság eljárásában fél volt,

b) akire (amelyre) a döntés rendelkezést tartalmaz, vagy

c) akinek (amelynek) jogára, kötelezettségére, magatartása jogszerűségére a bíróság döntése kiterjed.

Az indítványozó az Abtv. 27. § (1) bekezdés b) pontja alapján a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, további rendes vagy rendkívüli jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

c) Az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege:

Az indítványozó 2020. január 4. napján személyes Facebook oldalán az alábbi bejegyzést tette közzé: **██████████** *aztán jól összehordta a szél az ellenzéki szemetet az önkormányzati választásra. A két csalódott kis gyűlölködő azóta sem tért magához a nagy vereség után. Mászt nem tudnak, csak hazudni, hergelni és gyűlölködni. Szerencsére ██████████ kisöpörte a szemetet".* Ezzel egyidejűleg megosztotta a **██████████** oldalon 2019. október 08. napján

megjelent „Pártjából kirúgott börtönszocialista aspirál alpolgármesterségre [REDACTED]n” című cikket.

Az indítványozó még aznap [REDACTED] megnevezésű személyhez köthető Facebook oldalon közzétett hozzászólást kommentálta az alábbi közlésekkel: „Velem is szórakozik álprofil alól ez a gyáva szocicsicska.” „ezzel a böszme [REDACTED] gyerekekkel együtt.”.

A Tapolcai Járásbíróságra 2020. január 17. napján érkezett meg [REDACTED] magánvádló feljelentése, melynek következtében büntetőeljárás indult a bíróságon Szakonyi Balázs vádlottal szemben 1 rendbeli (továbbiakban: rb.) a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban Btk.) 227. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző és e törvényhely szerint minősülő becsületsértés vétségé és 1 rb. a Btk. 226. § (1) bekezdésébe ütköző és a Btk. 226. § (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő rágalmazás vétsége miatt.

A Tapolcai Járásbíróság a vádlottat a 2.B.231/2020/8/II. számú elsőfokú ítéletében becsületsértés vétsége miatt (a „csicska” és „böszme” kifejezések miatt) bűnösnek találta és egy évre próbára bocsátotta.

Az indítványozót az elsőfokú bíróság 1 rb. rágalmazás vétsége (Btk. 226. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont) magánvád alól felmentette.

Az elsőfokú bíróság a vádlottat a Btk. 566. § (1) bekezdés a) pontja alapján bűncselekmény hiánya okán felmentette az ellene emelt 1 rb. rágalmazás vétsége magánvádlója alól, mivel a bíróság álláspontja szerint egy korábbi cikk megosztása és azzal kapcsolatosan vélemény nyilvánítása, ha a vélemény nem tartalmaz bűncselekményt megvalósító kifejezéseket, nem minősül bűncselekménynek.

Az elsőfokú bíróság indokolásában megállapította, hogy a vádlott nem követett el bűncselekményt, amikor egy általa valós tartalmúnak vélt, több hónappal korábbi újságcikket jelentett meg, mivel sem oka, sem lehetősége nem volt a cikk valóságtartalmának vizsgálatára.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint pedig a cikk kommentálásaként közölt négy mondat sem összességében, sem a használt kifejezésekkel nem valósít meg jogsértést: a vádlott állampolgári jogaival élve nyilvánít véleményt egy közérdeklődésre okot adó újságcikk kapcsán, álláspontja megfogalmazásakor pedig tartózkodott becsület csorbítására alkalmas kifejezés vagy tényállítás közlésétől.

A magánvádló a vádlott felmentése ellen fellebbezést jelentett be és kérte, hogy a másodfokú bíróság a vádlott felmentését változtassa meg és állapítsa meg a vádlott bűnösségét a rágalmazás vétségében. A vádlott védője azt kérte a másodfokú bíróságtól, hogy a becsületsértés vétségében mentse fel a bíróság Szakonyi Balázst, a rágalmazás vétsége miatti felmentés helybenhagyása mellett.

A másodfokú bíróság 3.Bf.694/2020/6/1. számú ítéletében a 2020. október 13. napján kihirdetett 2.B.231/2020/8/II. számú elsőfokú ítéletet annyiban változtatta meg, hogy a vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. rágalmazás vétségében (Btk. 226. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont) és a vádlottal szemben – becsületsértés miatt kiszabott – próbára bocsátás tartamát 1 évről 2 évre emelte.

Az ellentétes ítéleti rendelkezés elleni fellebbezés (Be. 615. § (1) bekezdés) folytán harmadfokra kerülő büntetőügyben a Győri Ítéletábrla, mint harmadfokú bíróság Bhar.III.29/2021/4. számú ítéletében a másodfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a vádlott cselekményét egységesen rágalmazás vétségének minősítette, a vádlottal szemben kiszabott 2 év próbára bocsátást 1 évre mérsékelte.

Az Alaptörvény 28. cikkét a másodfokon és harmadfokon eljáró bíróságok nem alkalmazták. A jogerős ítélet sem az Alaptörvénynek, sem a józan észnek nem felel meg.

A bírósági döntés a közügyek szabad vitatását lehetetlenné teszi, a véleménynyilvánítás szabadságát megszünteti.

A másod- és harmadfokú bíróság a jogalkalmazása során a jogszabályok szövegét azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban nem értelmezték.

d) Az Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírói döntés:

A Győri Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság Bhar.III.29/2021/4. számú Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntése.

A bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálatát kéri az indítványozó az Alkotmánybíróságtól. Az Alkotmánybíróság ugyanis nem vizsgálja, hogy a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e ezeket a bizonyítékokat és érveket, illetve a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy bíróságok jogértelmezése helyesen illeszkedik-e a büntető anyagi jogági dogmatika általánosan elfogadott szabályaihoz.

Az eljáró büntetőbíróságok azonban **alapjogi mérlegelést nem végeztek.**

[29] Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja szerint az Alkotmánybíróság "alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját". Ennek megítélésakor az Alkotmánybíróság mindenekelőtt azt a kérdést vizsgálja, hogy a bíróság felismerte-e az ügy alapjogi vonatkozásait: "Az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljaival és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvénynek ez a rendelkezése a bíróságok számára alkotmányos kötelezettségként írja elő, hogy ítélező tevékenységük során a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék [...]. Ebből a kötelezettségből következik, hogy a bíróságnak a jogszabályok adta értelmezési mozgástér keretein belül azonosítani kell az elé kerülő ügy alapjogi vonatkozásait, és a bírói döntésben alkalmazott jogszabályokat az érintett alapjog alkotmányos tartalmára tekintettel kell értelmeznie. A bírói döntések alkotmányossági felülvizsgálatát lehetővé tevő alkotmányjogi panasz (Abtv. 27. §) az Alaptörvény 28. cikkének érvényesülését szolgáló jogintézmény. Ilyen panasz alapján az Alkotmánybíróság a bírói döntésben foglalt jogértelmezés Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja, azt, hogy a jogszabály alkalmazása során a bíróság az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmát érvényre juttatta-e. Ha a bíróság az előtte fekvő, alapjogilag releváns ügy alapjogi érintettségére tekintet nélkül járt el, és az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban a jog alkotmányos tartalmával, akkor a meghozott bírói döntés alaptörvényellenes." (3/2015. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [17]-[18]; 3298/2021. (VII. 22.) AB határozat).

e) Az Alaptörvény megsértett rendelkezései:

1. Az Alaptörvény X. cikke az alábbiakat tartalmazza:

(1) Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.

(2) Magyarország elismeri és védi a sajtó szabadságát és sokszínűségét, biztosítja a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás feltételeit.

(4) A véleménynyilvánítás szabadságának a gyakorlása nem irányulhat mások emberi méltóságának a megsértésére.

2. Az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése szerint Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

3. Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák. A véleménynyilvánítás szabadsága és a gyülekezési jog gyakorlása nem járhat mások magán- és családi életének, valamint otthonának sérelmével.

A 3050/2020. (III. 2.) AB határozat szerint [19] Az Alaptörvény az alapvető jogok és kötelezettségeknek csak a lényeges szabályait alkotja meg, a részletes szabályok meghozatalára az Alaptörvény - az I. cikk (3) bekezdése keretei között - a törvényhozót hatalmazza fel.

A Btk. 226. § (1) bekezdése szerint, aki valakiről más előtt a becsület csorbítására alkalmas tényről állít, híresztel, vagy ilyen tényre közvetlenül utaló kifejezést használ, vétség miatt egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

A Btk. 226. § (2) bekezdés c) pontja szerint a büntetés két évig terjedő szabadságvesztés, ha a rágalmozást nagy nyilvánosság előtt követik el.

A Btk. 227. § (1) bekezdése szerint, aki a Btk. 226. §-ban meghatározottakon kívül mással szemben

a) a sértett munkakörének ellátásával, közmegbízatásának teljesítésével vagy közérdekű tevékenységével összefüggésben vagy

b) nagy nyilvánosság előtt

a becsület csorbítására alkalmas kifejezést használ, vagy egyéb ilyen cselekményt követ el, vétség miatt egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

A véleménynyilvánítás szabadsága az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében garantált alapjog, amelynek korlátait az említett cikk (4) és (5) bekezdései határozzák meg. Ezzel összefüggésben az Alkotmánybíróság több döntésében is tükröződik az a felfogás, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében garantált alapjog szabad érvényesülése ellen hatna.

A 13/2014. (IV. 18.) AB határozat szerint az adott alapjog alkotmányos határainak meghúzásakor a közélet demokratikus és szabad fejlődésének szempontjára is mindig kiemelt figyelmet szükséges szentelni. A közügyeket vitató közlésekkel szembeni állami büntetőhatalom gyakorlása, a büntetőjogi szankció súlyossága, stigma jellege, és öncenzúra kiváltására alkalmas hatása miatt ugyanakkor különösen érzékenyen érinti a véleménynyilvánítást és a szabadsággal élni kívánókat. A büntetőjogi jogszabályoknak éppen ezen okok miatt nem lehet olyan kiterjesztő értelmet adni, amely lerontaná vagy korlátozná az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében biztosított véleménynyilvánítás szabadságát. Ezzel összhangban pedig a közügyek vitatását érintő véleménynyilvánítás szabadsága alóli kivételeket jelentő büntetőjogi törvényi tényállásokat megszorítóan szükséges értelmezni. Ellenkező esetben a közügyeket vitató szólás kriminalizálása az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében garantált alapjog szabad érvényesülése ellen hatna.

f) A bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, illetve alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés meghatározása (Abtv. 29. §):

Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be, amely két feltétel alternatív jellegű.

1. Jelen ügyben a személyiségi jog büntetőjogi védelme (rágalmozás, becsületsértés tényállások) állt szemben a véleménynyilvánítás Alaptörvényben biztosított szabadságával.

A bírósági döntés szembekerült az Alkotmánybíróság kimunkált gyakorlatával, mert az indítványozó alapjog által védett véleménynyilvánítást sújtotta a büntetőbíróság büntető szankcióval.

Az 1/2019. (II. 13.) AB határozat arra mutatott rá, hogy: "egy cselekmény büntethetőségének a megítélése során arra is figyelemmel kell lenni, hogy bár a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) és a Szabs. tv. [a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény] is (többek között) az alkotmányos (az Alaptörvény szerinti társadalmi, gazdasági, állami) rend sérelméhez, illetve annak veszélyeztetéséhez köti az egyes cselekmények társadalomra veszélyességének megítélését, amennyiben egy cselekmény az Alaptörvény által védett alapjog-gyakorlásnak minősül (Igy pl. a véleménynyilvánítás szabadságának körébe esik), eleve kizárt annak társadalomra veszélyessége." (Indokolás [44]) Ezekben az

ügyekben az Alkotmánybíróság arra következtetett, hogy a védett véleménynyilvánítás akkor sem büntethető, ha egyébként a magatartás a Btk. valamely különös részi tényállását kimeríti.

2. Az alkotmányjogi panaszban kifejtett alkotmányossági kollíziót az Alkotmánybíróság az Abtv. 31. §-a szerint korábban még nem bírálta el.

Alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek minősül annak eldöntése, hogy összhangban van-e a véleménynyilvánítás szabadságával az a másod- és harmadbírói jogértelmezés, amely szerint „a vádlott a [redacted] portálon megjelent cikk közzétételével (vagyis Facebook-on történt megosztásával) megvalósította (a rágalmozás büntető törvényi tényállásának egyik fordulatát) a híresztelés magatartását” [18]. A bírósági döntés szerint, ha a cikk más becsületét csorbítja vagy valótlan tényt állít, akkor az eljáró bíróságok szerint fokozottabb a cikket megosztó személy felelőssége és az eléri a cselekmény (jelen esetben egy megosztás gomb használata) a társadalomra való veszélyességének azt a szintjét, ami büntetőjogi szankció (büntetés vagy intézkedés) kiszabását indokolja [22].

E bírósági döntéssel szemben a Tapolcai Járásbíróság – az alapjogi mérlegelést helyesen elvégezve - fogalmazta meg, hogy „A bíróság álláspontja szerint egy átlagos, mindenki számára hozzáférhetően nyilvános információkkal rendelkező személy vonatkozásában nem merülhet fel az, hogy egy általa olvasott, összetett információkat tartalmazó cikk vonatkozásában el tudja dönteni, lehetőleg teljes bizonyossággal, hogy az általa olvasott cikk tartalma teljesen vagy legalábbis döntő-részben valóságos-e. Ezen körülmény csak akkor lenne elvárható, ha a cikk egyértelmű módon, mindenki számára beazonosíthatóan olyan valótlanságokat tartalmazna, amely alapján átlagos képességű állampolgár vonatkozásában is megkérdőjelezhetővé válna az újságcikk tartalma, mondanivalója. Ezen esetben a vádlottnak korábbi ismeretei voltak a magánvádlóval szemben korábban lefolyt büntetőeljárásról, erről a cikk is említést tett, illetve a magánvádlót érintő közelmúltbeli események szintén megemlítésre kerültek a cikkben, még ha a magánvádlóra nézve negatív formában is. A vádlott a magánvádlóra nézve negatív hangvételű cikket adta közre, a hozzáfűzött, szintén a magánvádlóra nézve negatív tartalmú kommentálással. A bíróság álláspontja szerint a vádlott nem követett el büncselekményt, amikor egy általa valós tartalmúnak vélt, több hónappal korábbi újságcikket jelentett meg, mivel sem oka, sem lehetősége nem volt a cikk valóságtartalmának vizsgálatára. A bíróság álláspontja szerint pedig a cikk kommentálásaként közölt négy mondat sem összességében, sem a használt kifejezésekkel nem valósít meg jogsértést: a vádlott állampolgári jogaival élve nyilvánít véleményt egy közérdeklődésre okot adó újságcikk kapcsán, álláspontja megfogalmazásakor pedig tartózkodott becsület csorbítására alkalmas kifejezés vagy tényállítás közlésétől”.

3. Az Alkotmánybíróságnak állást kell foglalnia abban az elvi jelentőségű alkotmányossági kérdésben, hogy az internet alapú közösségi platformokat használó magánszemélyek a legálisan működő magyar médiumok cikkeinek megosztásával és/vagy kommentálásával (vagyis szöveges vélemény kifejtésével) állami büntetőszankcióra számíthatnak?

Meg kell győződnie az olvasónak a cikk valóságtartalmáról?

Ha igen, akkor annak milyen alkotmányossági követelményei vannak?

Amennyiben a felhasználói/olvasói megosztással érintett cikkben közéleti vagy volt közéleti szereplőkre vonatkozó jóhírnevet vagy becsületet sértő szavak is szerepelnek, a cikk megosztása (mások számára történő közzététele a közösségi platformon) megvalósítja-e a híresztelés fordulatát akár büntető, akár polgári jogi értelemben?

Meddig tekinthető egy közéleti személy alapjogi értelemben közéleti személynek? Amennyiben valakit nem választanak meg a közösség képviselőjének, akkor a választás napját követően megszűnik „közéleti személynek” lennie és a magánszereplőkkel azonos védelem illeti meg őket a jogalkalmazás során?

f) Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével:

Az indítványozó az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által kiegészített tényállás megállapítását, a bizonyítékok értékelését és mérlegelését nem sérelmezi, mert az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat (3237/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [12]; 3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [5]; 3339/2020. (VIII. 5.) AB végzés, Indokolás [19]).

[51] E körben azonban azt is kiemelte az Alkotmánybíróság, hogy "a közügyek vitatását érintő véleménynyilvánítás szabadsága alóli kivételeket jelentő büntetőjogi törvényi tényállásokat megszorítóan szükséges értelmezni. Ellenkező esetben a közügyeket vitató szólás kriminalizálása az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében garantált alapjog szabad érvényesülése ellen hatna. Mindebből következően a rágalmazás bűncselekményének törvényi tényállásában írt "tényt állít vagy híresztel, vagy ilyen tényre közvetlenül utaló kifejezést használ" fordulatait kizárólag az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdéséből fakadó követelményekkel összhangban lehet értelmezni." (13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [42]) Bizonyos mértékben a hamis tényállítások is élvezhetnek védelmet, ez elsősorban a híresztelések kapcsán merült fel. A közéleti vita szabadsága szükségessé tette, hogy - bizonyos feltételekkel - a bizonyítatlan állítások közlői is mentesüljenek a felelősség alól. Amennyiben a sajtó eljárása megfelelő, jóhiszemű ("felelős"), a véleményszabadság jogával nem visszaélő volt, vagy ha a közlőnek méltányolható okból nem volt módja ellenőrizni az információ valóságtartalmát, a magyar jogrendszer biztosít a számára némi védelmet" (15/2020. (VII. 8.) AB határozat).

Az indítványozó álláspontja szerint a becsületesorobításra egyébként objektíve alkalmas tényhíresztelés nélküli a jogellenességet és társadalomra sem veszélyes, ha a véleménynyilvánítás (bírálat, jellemzés, nézet és kritika) szabadsága alá tartozik és közszereplő politikus vonatkozásában, annak e minőségére tekintettel történt.

Az interneten megjelenő cikkek megtekintése, és azok megosztása, illetve más bejegyzésének kommentelése a Facebook-on nem ellentétes a társadalmi normákkal. A vádlotti véleménynyilvánítás mellett a magánvádló által sérelmezett cikk megosztása semmilyen jogellenességet nem valósított meg. Egy cikk megosztása a Facebook-on nem lehet „erkölcsstelen”, mert a hírfolyam éppen a megosztásoknak köszönhetően működik és jut el meg nem határozható számú olvasóhoz egy-egy felhasználói megosztás a Facebook működési algoritmusai szerint. A magánvád tárgyává tett cikk megosztásának társadalmilag helytelenített volta fel sem merülhetett az indítványozóban, hiszen a cikkek, a vélemények szabad áramlását a Facebook éppen a megosztás gomb alkalmazásával biztosítja minden regisztrált felhasználó számára. A kommentben használt „csicska” és „böszme” becsületet nem sértő kifejezések.

A 36/1994. (VI. 24.) AB határozat 3. pontja szerint a rBtk. 179. és 180. §-ainak alkalmazásánál alkotmányos követelmény, hogy a szabad véleménynyilvánításhoz való jog által alkotmányosan védett, így nem büntethető véleménynyilvánítás köre a közhatalmat gyakorló személyekkel és intézményekkel, valamint a közszereplő politikusokkal kapcsolatos véleménynyilvánítást tekintve tágabb legyen, mint más személyeknél.

Álláspontunk szerint a magánvádló a helyi közéleti személy volt a cikk megjelenésekor és azt követően is, hogy nem választottak meg a választópolgárok az önkormányzati választásokon, így tőrési kötelezettsége magasabb az átlagpolgárnál. A „függetlenként” feltűnő magánvádló egy kalandor politikus, jelenlegi státusza szerint helyi közéleti szereplő, aki mindent megtesz annak érdekében, hogy hatalomhoz jusson.

A közszereplő politikus becsületének csorbítására alkalmas - e minőségére tekintettel tett -, értékítéletet kifejező véleménynyilvánítás alkotmányosan nem büntethető; a becsület csorbítására alkalmas tényállítás, híresztelés, illetve ilyen tényre közvetlenül utaló kifejezés használata pedig csak akkor büntethető, ha a becsület csorbítására alkalmas tény állító, híresztelő, illetve ilyen tényre közvetlenül utaló személy tudta, hogy a közlése lényegét tekintve valótlan vagy azért nem tudott annak valótlanágáról, mert a hivatása vagy foglalkozása alapján reá irányadó szabályok szerint - az adott állítás tárgyára, a közlés eszközére és címzettjeire tekintettel - elvárható figyelmet vagy körültekintést elmulasztotta.

Az Alaptörvény VI. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák. A IX. cikk (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.

Az 1976. évi 8. tvr. kihirdetett Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya 17. cikke szerint, senkit nem lehet alávetni a magánéletével, családjával, lakásával vagy levelezésével kapcsolatos önkényes vagy törvénytelen beavatkozásnak, sem pedig becsülete és jó hírneve elleni jogtalan támadásnak.

Ugyanezt az elvet deklarálja az Emberi Jogok Európai Egyezménye (1993. évi XXXI. törvény (Római Egyezmény) 10. cikk 1. pontja, amely rögzíti, miszerint mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához. Ez a jog magában foglalja a véleményalkotás szabadságát és az információk, eszmék megismerésének és közlésének szabadságát országhatárokon túl és anélkül, hogy ebbe hatósági szerv beavatkozhasson.

Az Alkotmánybíróság több határozatában is megerősítette, hogy a szabad véleménynyilvánításhoz való jog a véleményt annak érték- és igazságtartalmára tekintet nélkül védi. Az Alaptörvény a szabad kommunikációt biztosítja és nem annak tartalmára vonatkozik a szabad véleménynyilvánítás alapjoga. Ebben a folyamatban helye van minden véleménynek, jónak és károsnak, kellemesnek és sértőnek egyaránt. A véleménynyilvánítási szabadság alkotmányos értékéről, és a demokratikus társadalom életében betöltött jelentős szerepéről az Alkotmánybíróság határozataiban kifejtett álláspontokból következik, hogy e szabadság különleges védelmet élvez akkor, amikor közügyeket és a közhatalom gyakorlását, közfeladatot ellátó, illetve a közéletben szerepet vállaló személyek tevékenységét érinti. A demokratikus társadalom létezésének és fejlődésének nélkülözhetetlen eleme a közügyek vitatása, amely feltételezi a különböző politikai nézetek, vélemények kinyilvánítását, a közhatalom működésének bírálatát.

Az értékítéletre, az egyén személyes véleményére, a véleménynyilvánítási szabadság minden esetben kiterjed, függetlenül attól, hogy az értékes vagy értéktelen, igaz vagy hamis, érzelmen vagy ész érveken alapul. Fokozott alkotmányos védelmet élveznek az olyan értékítéletek, amelyek a közügyekre vonatkozó vélemények ütközésében kapnak hangot, még akkor is, ha esetleg túlzóak és felfokozottak.

A véleménynyilvánítás szabadsága nem terjed ki a becsületsértésre alkalmas valótlan tények közlésére akkor, ha a nyilatkozó személy kifejezetten a tudatában van a közlés valótlanosságának (tudatosan hamis közlés) vagy foglalkozása, hivatása gyakorlásának szabályai szerint elvárható lett volna tőle a tények valóságtartalmának a vizsgálata, de a véleménynyilvánítási alapjog felelős gyakorlásából adódó gondosságot elmulasztotta.

A [REDACTED] oldalon elhelyezett cikk jelenleg is olvasható, nyoma nincs annak, hogy sajtó-helyreigazítási per keretén belül helyreigazító közleményre kötelezte volna a bíróság a sajtószervet, így az abban foglaltak a valósággal egyezőnek tekinthetők.

Az Alkotmánybíróság 1994-es határozata óta a közélet kiszélesedett. A jogalkotó és a bírósági gyakorlat a véleményszabadság biztosítása mentén a politikus közszereplő mellett kialakította a közéleti szereplő kategóriáját.

A Ptk. 2:44. § (1) bekezdése a közéleti szereplő személyiségi jogának védelméről rendelkezik a következők szerint: a közügyek szabad vitatását biztosító alapjogok gyakorlása a közéleti szereplő személyiségi jogainak védelmét szükséges és arányos mértékben, az emberi méltóság sérelme nélkül korlátozhatja; azonban az nem járhat a magán- és családi életének, valamint otthonának sérelmével.

A politikai közbeszéd változása kapcsán a bírói gyakorlat a sokkal élesebb, keményebb megfogalmazásokat is a vélemény-nyilvánítás körébe sorol („lop, csal, hazudik”; „maffiabaloldal”, „közpénzek ellopása”, „mutyizik” stb.) azzal, hogy azt a közszereplő tűrni köteles. Az indítványozó álláspontja szerint a tényállás részévé tett, a [REDACTED] internetes portálon megjelent cikk sérelmezett közlései nem állítják, hogy a felperes közvetlenül bűncselekmény elkövetésében vett volna részt, nem követelik ezzel kapcsolatban felelősségre vonását.

Elvárható lett volna a büntetőügyben eljáró bíróságoktól, hogy a [REDACTED] internetes portálon megjelent cikket a maga egészében vizsgálják. A kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kellett volna figyelembe vennie, a cikk egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni, és az értékelésnél tekintettel kellett volna lennie a társadalmilag kialakult közfelfogásra is.

Az eljáró bíróságok szerint a magánvádló nem volt a sérelmezett közléskor közszereplő, azonban a másodfokú bíróság elismerte, hogy a magánvádló rendelkezett egyfajta ismertséggel a közösségen belül [20]. A közéleti szereplők az országos vagy a helyi közélet alakításában vesznek részt, nem csak politikusokat sorolunk ide, hanem művészeket, tudósokat és más karizmával rendelkező személyeket, akik aktívan vesznek részt az országos vagy helyi közéletben. **A közösségi életben való aktív részvétel és annak véleménynyilvánítás keretében való támogatása vagy bírálata nagyobb tūrésre kényszeríti a közösségen belül ismertséggel rendelkező személyeket.**

[57] A jogalkalmazás során mindenekelőtt arra kell tekintettel lenni, hogy mivel a politikai véleményszabadság fókuszában elsősorban maguk a közügyek, nem pedig a közszereplők állnak, a közügyekre vonatkozó szólások mindegyike fokozott védelem alá tartozik, és ezáltal korlátozza az általa érintettek személyiségi jogainak védelmét. A személyiségvédelem korlátozottsága tehát nem csupán a hivatásszerűen közszereplést vállalók esetében érvényesülő szabály, hiszen a közügyek vitatása adott esetben - a konkrét társadalmi vita erejéig - annál szélesebb személyi kört érinthet (7/2014. (III. 7.) AB határozat).

Az indítványozó álláspontja szerint a magánvádló közéleti szereplő. Az önkormányzati képviseléválasztást követően továbbra is közéleti szerepet játszik [REDACTED] életében. A volt keszthelyi MSZP alelnök független képviselőként indult [REDACTED] a 2019-es választásokon és 392 szavazatot kapott, amely 15.49 %-os eredményt jelentett, de a képviselő-testületbe nem került be. A magánvádló által sérelmezett cikk az önkormányzati választási kampányban jelent meg 2019. október 08. napján, amikor a magánvádló vitathatatlanul közéleti szereplőnek számít, mert képviselőként indult a választásokon.

A sérelmezett cikk tehát a kampányban jelent meg, a magánvádlót az átlag állampolgárhoz képest nagyobb tūrésre kötelezett a közéletben való megjelenése miatt, amely nem kötődik a választások eredményéhez. Az átlag állampolgár, aki a helyi közügyek vitelében hivatásos politikusként (önkormányzati képviselőként) akar, kíván részt venni, kiteszi magát annak, hogy kap hideget és meleget a választópolgároktól, a sajtótól. A magánvádló tehát köteles volt tūrni a személyét negatív színben feltüntetett cikkben foglalt tényállításokat, éppen ezért a vádlott a cikk megosztásával – amely cikk a magánvádló vitathatatlan közszereplői tevékenysége ideje alatt jelent meg - nem követhetett el bűncselekményt.

Az eljáró bíróságok nem nyilatkoztak abban a kérdésben sem, hogy a vádlott által megosztott cikk a közügyek szabad vitatásával áll-e összefüggésben. Miért lenne tilalmazott egy választási kampányban megjelent cikk utóbb történő közzététele? Erre a kérdésre a bíróságok választ nem adtak.

A közéleti szereplőség nem kötődik a jelöléshez és a választások eredményéhez. Az eljáró bíróságok tévedtek, amikor azt állapították meg, hogy a választások napjáig (2019. október 13.) közéleti szereplő a magánvádló, utána pedig nem, mert nem választották meg helyi önkormányzati képviselőnek, tehát „átlagos állampolgár”.

A magánvádló 2019. október 13. napját követően is közéleti szereplője maradt a [REDACTED] közéletnek, így személyiségi jogait illetően (becsület, jó hírnév) nagyobb tūrés kötelezettségei vannak. Ugyanis a magánvádló közéleti ismertsége és helyi közéletben töltött szerepe nem szűnt meg azzal, hogy nem választották meg képviselőnek.

A magánvádló közéleti nyilvános fellépéseivel jelenleg is befolyásolja a helyi közügyek intézését, helyi közéleti kérdésekkel rendszeresen jelentkezik a nyilvánosság előtt. Elég megtekinteni a magánvádló Facebook oldalát, illetve az alábbi cikkeket:

A 13/2014. (IV. 18.) AB határozat előírja a bíróságok számára, hogy a rágalmazás bűncselekményének törvényi tényállásában írt "tényt állít vagy híresztel, vagy ilyen tényre közvetlenül utaló kifejezést használ" fordulatait kizárólag az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdéséből fakadó követelményekkel összhangban értelmezhetik.

Az indítványozó álláspontja szerint az a bírósági gyakorlat, mely szerint „alapjogi mérlegelést” a büntetőbíróság nem végezhet, meghaladottá vált.

Éppen ellenkezőleg, alapjogi mérlegelést el kell végeznie a bíróságnak (lásd a Kúria Bfv.1519/2015/7. számú precedensképes határozatát), amely jelen büntetőügyben teljes mértékben elmaradt.

[38] 4. Az Alkotmánybíróság mindezen szempontok figyelembevételére alapján határozza meg azt a mércét, amely ahhoz szükséges, hogy egy-egy közügyek vitatását érintő nyilvános közlés büntetőjogi megítélése összhangban álljon az Alaptörvény IX. cikkében és emellett az Egyezmény 10. Cikkében biztosított véleménynyilvánítás szabadságából fakadó követelményekkel (lásd: 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [25]).

[39] 4.1. A nyilvános közlés megítélése során elsőként arról szükséges dönteni, hogy az adott közlés a közügyekben való megszólalást, közérdekű vitában kifejtett álláspontot tükröz-e, vagyis a közügyek szabad vitatásával áll-e összefüggésben. Ennek megítéléséhez pedig elsődlegesen a közlés megjelenésének módját, körülményeit és a vélemény tárgyát, kontextusát szükséges figyelembe venni. Így a közlést érintően vizsgálni kell a médium típusát, a közlés apropóját adó eseményt, illetve az arra érkező reakciókat és az adott közlésnek ebben a folyamatban játszott szerepét. További szempontként szükséges értékelni a kijelentés tartalmát, stílusát, illetve a közlés aktualitását, valamint célját. Amennyiben e körülmények értékelésével az állapítható meg, hogy a közlés a közügyek szabad vitatását érinti, úgy a közlés automatikusan a véleménynyilvánítási szabadság nyújtotta magasabb szintű oltalmat élvezi. Az ilyen közlés ugyanis a közhatalom és a közhatalmat gyakorlók ellenőrzésének, ellenőrizhetőségének egyik legfőbb garanciája, amely egy plurális alapokra épülő társadalom demokratikus és nyílt működéséhez nélkülözhetetlen követelmény (vö. jelen Indokolás [29]-[32]).

[40] 4.2. Ezt követően hasonló szempontok alapján abban szükséges dönteni, hogy a közlés értékítéletnek vagy tényállításnak tekinthető-e. A véleményszabadság gyakorlásának határai a közügyeket érintő kérdésekben aszerint különböznek, hogy az adott közlés értékítéletnek, avagy tényállításnak minősül-e. Vagyis e minősítésnek azért kell összhangban állnia az Alaptörvény IX. cikkében biztosított véleményszabadság követelményeivel, merít egyben döntően és közvetlenül befolyásolja annak határait is; így az alapjog gyakorolhatóságát és tényleges érvényesülését. A véleményszabadság nemcsak bizonyos felfogások vagy eszmék, hanem magának a véleménynyilvánításnak a lehetősége előtt nyit szabad utat. Ebből következik, hogy a közügyeket érintő értékítéletek szabad folyása biztosított, hiszen a tényállításokkal szemben az értékítéletek közös sajátossága, hogy igazságtartalmuk nem ellenőrizhető és nem igazolható. A közhatalom, illetve a közhatalmat gyakorlók ellenőrzése és a közvélemény tájékoztatása, figyelmének felhívása érdekében pedig bizonyos fokú túlzást, provokációt is magukban foglalhatnak. Éppen ez adja ugyanis a plurális és sokszínű demokratikus berendezkedésű társadalmak alapját. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény IX. cikk (4) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel, a korábbi alkotmánybírósági gyakorlathoz képest hangsúlyozza ugyanakkor, hogy a véleményszabadság határa mások emberi méltóságából fakadó becsület és jó hírnév védelme. Vagyis a véleményszabadság már nem nyújt védelmet az olyan öncélú, a közügyek vitatásának körén kívül eső, így a magán-, vagy családi élettel kapcsolatos közlésekkel szemben, amelyek célja a pusztá megalázás, illetve a bántó vagy sértő kifejezések használata, vagy más jogsérelem okozása (vö. jelen Indokolás [34]-[36] bekezdéseivel és 7/2014. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [62]). Ezen kívül nem védelmezi a közéleti vitában kifejtett véleményt sem, ha az abban megfogalmazottak az

emberi méltóság korlátozhatatlan magját sértik, így az emberi státusz nyilvánvaló és súlyos becsümlésében öltenek testet (vö. jelen Indokolás [29]-[32] bekezdéseivel és a 7/2014. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [60] és [62]).

[41] Az értékítéletekkel szemben a tényállítások mindig olyan konkrétumokat tartalmaznak, amelyek valósága bizonyítás útján igazolható, ellenőrizhető. Így a közügyeket érintő véleménynyilvánítás szabadsága a valónak bizonyult tények tekintetében korlátlanul, míg a hamis tény állításával vagy híresztelésével szemben már csak akkor véd, ha a híresztelő nem tudott a hamisságról és a foglalkozása által megkívánt körültekintést sem mulasztotta el. Az ilyen becsületsértésre alkalmas tényállítások a rágalmazás bűncselekményének törvényi tényállási elemei közé illeszkednek, így büntetendők. Az Alkotmánybíróság e körben jegyzi meg, hogy az értékítéletek és a tényállítások közötti különbségtétel a közügyeket nem érintő vélemények minősítésekor is döntő jelentőségű. E minősítés határozza meg ugyanis az adott véleménnyel szemben megengedhető tolerancia határait. Míg az értékítéletet megjelenítő vélemények nagyobb toleranciát követelnek, addig a tényeket állító, avagy híresztelő kifejezések esetében fokozottabb gondosság követelhető meg. Az értékítéletek és a tényállítások eltérő megítélése tehát korrelál a közügyeket vitató és az egyéb ügyeket érintő szólások tekintetében.

[42] A közügyeket vitató közlésekkel szembeni állami büntetőhatalom gyakorlása a büntetőjogi szankció súlyossága, stigma jellege és öncenzúra kiváltására alkalmas hatása miatt ugyanakkor különösen érzékenyen érinti a véleményszabadságot és a szabadsággal élni kívánókat (vö. jelen Indokolás [29]-[32] bekezdéseivel). **A büntetőjogi jogszabályoknak éppen ezen okok miatt nem lehet olyan kiterjesztő értelmet adni, amely lerontaná vagy korlátozná az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében biztosított véleménynyilvánítás szabadságát.** Ezzel összhangban pedig a közügyek vitatását érintő véleménynyilvánítás szabadsága álló kivételeket jelentő büntetőjogi törvényi tényállásokat megszorítóan szükséges értelmezni. Ellenkező esetben a közügyeket vitató szólás kriminalizálása az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében garantált alapjog szabad érvényesülése ellen hatna. Mindebből következően a rágalmazás bűncselekményének törvényi tényállásában írt "tényt állít vagy híresztel, vagy ilyen tényre közvetlenül utaló kifejezést használ" fordulatait kizárólag az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdéséből fakadó követelményekkel összhangban lehet értelmezni.

g) A bírósági döntés felfüggesztésének indokai

A jogerős döntés oly mértékben – többszörösen - sérti az Alaptörvény rendelkezéseit, amely önmaga indokolja annak felfüggesztését. Az Alaptörvénybe ütköző bírósági döntés lehetetlenné teszi, hogy az indítványozó a közügyek vitelében részt vegyen, országos vagy helyi közügyekről véleményt nyilvánítson.

Súlyos és helyrehozhatatlan hátrányt jelent az indítványozó számára, hogy a jogerős döntésben meghatározott próbaidőre való tekintettel a véleménynyilvánítás szabadságával nem élhet, nem oszthat meg cikkeket, hiszen azok valóságtartalmáról nem tud meggyőződni. Közösségi platformokon véleményét sem írhatja le attól való félelmében, hogy újra magánvádát emelnek ellene és újabb büntetőjogi szankcióval kell szembenéznie. Ha pedig a próbára bocsátás ideje alatt elkövetett bűncselekmény miatt elítélik, akkor már büntetést szabnak ki ellene.

Az Abtv. 53. § (4) bekezdése szerint a bíróság az alkotmányjogi panaszban támadott döntés végrehajtását az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig felfüggesztheti.

Az Alkotmánybíróság előtti eljárás illetékmentessége kiterjed a támadott jogerős határozat, az alkalmazott intézkedés végrehajtására, illetve a jogerős ügydöntő határozatban foglaltak teljesítésére.

Az Abtv. 61. § (1) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság eljárásában kivételesen a kifogásolt döntés végrehajtásának felfüggesztésére hívja fel a bíróságot, ha az

- a) az alkotmánybírósági eljárás várható tartamára vagy a várható döntésre tekintettel,
- b) súlyos és helyrehozhatatlan kár vagy hátrány elkerülése érdekében, vagy

c) más fontos okból indokolt, és a bíróság az Abtv. 53. § (4) bekezdése alapján a döntés végrehajtását nem függesztette fel.

A Be. 665. § (3) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság felhívására az ügyben elsőfokon eljáró bíróság a jogerős ügydöntő határozatban kiszabott büntetés vagy alkalmazott intézkedés végrehajtását, illetve a jogerős ügydöntő határozatban foglaltak teljesítését felfüggeszti vagy félbeszakítja, és erről tájékoztatja az Alkotmánybíróságot.

f) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje:

Az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani.

Győri Ítéletábra, mint harmadfokú bíróság Bhar.III.29/2021/4. számú határozatát az indítványozó 2021. június 22. napján vette kézhez.

h) Adatnyilvánosságra vonatkozó nyilatkozat:

Az indítványozó hozzájárul ahhoz, hogy az eljárásban nyilvánosságra hozható az indítvány, valamint az eljárás során az Alkotmánybírósághoz közfeladatot ellátó szervek, illetve személyek által megküldött vélemény, továbbá a szakértői vélemény is.

A nyilvánosnak minősített dokumentumokban szereplő, az indítványozó személyére vonatkozó adatok nyilvánosságra hozatalához akként járul hozzá, hogy családi és utóneve és lakcíme nyilvános, minden más adata zártan kezelendő.

l) Képviselő és annak igazolása:

A 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozat 27. § (1) bekezdése szerint az indítványozó jogi képviselőként ügyvédet, ügyvédi irodát, európai közösségi jogászt, illetve kamarai jogtanácsost hatalmazhat meg. (2) A képviselői jogosultságot az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény rendelkezései szerint kell igazolni. (3) A meghatalmazásnak az Alkotmánybíróság előtti eljárásban való képviselőre kell vonatkoznia. (4) A jogi képviselőnek a beadványt aláírásával kell ellátnia.

j) Illetékmentesség:

Az Abtv. 54. § (1) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság előtti eljárás illetékmentes, az indítványozó az alkotmánybírósági eljárás során felmerült költségeit maga viseli.

Melléletek:

A/1 szám alatt ügyvédi meghatalmazás;

A/2 szám alatt 2.B.231/2020/8/II. számú elsőfokú ítélet;

A/3 szám alatt 3.Bf.694/2020/6/1. számú másodfokú ítélet;

A/4 szám alatt Bhar.III.29/2021/4. számú harmadfokú ítélete.

Budapest, 2021. szeptember 03.

Tisztelettel:

Szakonyi Balázs

Indítványozó

képviseli:

Dr. Csóka Velmirad ügyvédi iroda.